

ΓΕΝΙΚΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΝ ΝΑΥΠΛΙΩ, ΤΕΤΑΡΤΗ, 17 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1826.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.

ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΤΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ.

Τοῦ Βουλευτικοῦ.

Ἐπὶ τῇ συνεδριάσει τῆς 1 Φεβρουαρίου

Ἀνεγνώσθη Προβούλευμα τοῦ Ἐκτελεστικοῦ ὑπ' Ἀριθ. 16,670, ἀποκριτικὸν ὅτι καὶ αὐτὸ ἐνέκρινε τὴν γνώμην τοῦ Βουλευτικοῦ περὶ τοῦ νὰ δεθῶσιν ἄλλα δύο μηνιαῖα διὰ τὰς δύο γολέτας τὰς διορισθείσας εἰς καταδίωξιν τῶν κατὰ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος πειρατῶν. Θέλον δὲ νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ τοῦ ἔργου εἰς ἓν ἄξιον καὶ ὑποληπτικὸν ὑποκείμενον, ἐπροσκάλεσε πρότερον τὸν Κύριον Φραντζέσκον, μέλος τῆς ἐπιτροπῆς τῶν ναυτικῶν, καὶ μετὰ ταῦτα τὸν Κύριον Κωνσταντῖνον Μεταξᾶν, ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθη νὰ τοὺς καταπείσῃ διὰ νὰ ἀναλάβουν αὐτὸ τὸ χρέος· ὅθεν προσκαλεῖ τὸ Βουλευτικὸν νὰ σκεφθῇ ἢ περὶ τοῦ διορισμοῦ ἐπιτροπῆς ἀπὸ ἄξια καὶ εὐνοήτωτα ὑποκείμενα, ἢ ἄλλου τινὸς τοιούτου ὑποκειμένου, διότι τὸ Ἐκτελεστικὸν δὲν ἠξέυρει εἰς ποῖον νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν ἐκτέλεσιν τοιούτου οὐσιώδους σκοποῦ. — Περὶ μὲν τοῦ διορισμοῦ τῶν ὑποκειμένων, ἔμεινε νὰ γίνῃ ἡ ἐκλογή των ἀκολουθῶς, περὶ δὲ τῶν μηνιαίων μισθῶν τῶν γολετῶν, ἀπεφασίσθη νὰ σταλῇ διαταγὴ εἰς τὸ ἐθνικὸν ταμεῖον, διὰ νὰ ξεχωρίσῃ ἀπὸ τὰ χρήματα τῶν ἐθνικῶν προσόδων τοῦ Αἰγαίου πελάγους γρόσ. 42,000, καὶ νὰ τὰ φυλάτῃ ὡς παρακαταθήκην, διὰ νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς μισθοὺς τῶν διορισθησομένων δύο γολετῶν εἰς καταδίωξιν τῶν πειρατικῶν πλοίων. Σύμφωνας αὐτῇ τὴν ἀπόφασιν ἐστάλη καὶ διαταγή.

Ἀνεγνώσθη καὶ ἄλλο ὑπ' Ἀριθ. 16,667, ἀποκριτικὸν, εἰς τὸ ὅποιον ἐγκλείεται σχέδιον τῆς ὁποίας τὸ Ἐκτελεστικὸν ἐγκρίνει νὰ ἐκδώσῃ διαταγὴν διὰ τὴν σύστασιν τῆς ἐγκριθείσης ἐπιτροπῆς κατὰ τὴν ἀνατολικὴν Ἑλλάδα.

Ἀνεγνώσθη καὶ τὸ σχέδιον τῶν ὁδηγιῶν τῆς διορισθησομένης ἐπιτροπῆς, τὸ ὅποιον ἔχει οὕτω·

Α'. Διορίζεται ἐπιτροπὴ, συγκεκλιμένη ἀπὸ τοὺς Κυρίους, διὰ νὰ ἐνεργήσῃ τὴν εἰσπραξίν των δημοσίων προσόδων τῶν ἐπαρχιῶν Μπουδουνίτζης, Τσαντίου, Λεβαδείας, Θησῶν, Ἀθηνῶν, Σαλῶνων, Δερβιοχωρίων, Σαλαμίνας καὶ Αἰγίνης.

Β'. Ὅσαι ἀπὸ τὰς προσόδους τῶν ἀνωτέρω ἐπαρχιῶν ἐδόθησαν πέρυσιν διὰ δημοπρασίας παρὰ τῆς Διοικήσεως, μένουσιν εἰς τοὺς ἀγοραστὰς αὐτῶν κατὰ τὰς συμφωνίας μέχρι τοῦ τέλους Φεβρουαρίου 1826, καὶ ἡ ἐνέργεια τῆς ἐπιτροπῆς δι' αὐτὰς τὰς προσόδους ἀρχεῖται ἀπὸ τῆς α'. Μαρτίου 1826 μέχρι τῆς τελευταίας Φεβρουαρίου 1827. Ὅσαι δὲ ἀπὸ τὰς προσόδους τῶν εἰρημένων ἐπαρχιῶν, ὁποίου εἶδους καὶ ἂν ᾖ, δὲν ἐδόθησαν εἰς ἀγοραστὰς διὰ δημοπρασίας, ὑπάγονται εἰς τὴν φροντίδα τῆς ῥηθείσης ἐπιτροπῆς ἀπὸ τοῦ νῦν μέχρι τῆς τελευταίας Φεβρουαρίου 1827.

Γ'. Ἐπειδὴ ἡ τακτικὴ εἰσπραξὶς τῶν προσόδων ἀπαιτεῖ καὶ τακτικώτερον ὄργανισμὸν κυβερνήσεως, ἡ ἐπιτροπὴ διορίζεται νὰ ὀργανίσῃ τὰς ἀνωτέρω ἐπαρχίας, καὶ νὰ ῥυθμίσῃ καταλλήλως διὰ τῶν δημοσίων ὑπουργῶν τὴν κυβέρνησιν αὐτῶν, γνῶστοποιῶσα τακτικῶς καὶ ἀμέσως πρὸς τὴν Διοίκησιν πᾶσαν ἐργασίαν τῆς, ἀφορῶσαν τὴν κυβέρνησιν καὶ τὰ αἷτια καὶ τὸν σκοπὸν ἐκάστης πράξεως.

Δ'. Ὅλοι οἱ ἐπαρχοὶ καὶ ἄλλοι δημόσιοι λειτουργοὶ τῶν ῥηθειῶν ἐπαρχιῶν ὑπάγονται εἰς τὴν ἐπιτροπὴν, καὶ ὀφείλουσιν νὰ ἐνεργῶσι τὰς διαταγὰς τῆς δι' ὅσα ἀφορῶσι τῶν προσόδων τὴν εἰσπραξίν, καὶ τὸν ὄργανισμὸν τῆς κυβερνήσεως εἰς τὰς αὐτὰς ἐπαρχίας.

Ε'. Διορίζεται γραμματεὺς τῆς ἐπιτροπῆς ὁ Κύριος Ὁ αὐτὸς θέλει ἐκπληροῖ καὶ τὰ χρέη τοῦ ταμίου, φυλάττων ἀκριδῇ καὶ καθαρὰ κατὰ τὴν ὅλου τοῦ λογαριασμοῦ τῆς ἐπιτροπῆς.

ΣΤ'. Αἱ πρόσοδοι τῶν ἀνωτέρω ἐπαρχιῶν προσδιορίζονται διὰ τὰς χρεῖας τοῦ τακτικοῦ, ἐξαιρουμένων τῶν μισθῶν τῶν ὑπαλλήλων ὑπουργῶν τῆς Διοικήσεως κατὰ τὰς αὐτὰς ἐπαρχίας.

Ζ'. Εἰς τὸ τέλος ἐκάστου μηνὸς ἡ ἐπιτροπὴ ὀφείλει νὰ πέμπῃ πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῆς οἰκονομίας καθαρὸν καὶ τακτικὸν λογαριασμὸν τῶν ἐξόδων τοῦ ἀκολουθοῦ μηνός.

Η'. Ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς νὰ ἐνεργήσῃ τὸν παρόντα νόμον.

Τὸ σχέδιον τοῦτο ἐξετάσθη ἄρκετὰ, καὶ εἰς μὲν τὸ πρῶτον ἄρθρον μεταξὺ τῶν ἐπαρχιῶν προστετέθη καὶ τὸ Τουρκοχωρί. Τὸ δεύτερον καὶ τρίτον ἄρθρον δὲν ἔλαβον καμμίαν μεταβολήν. Κατόπιν τοῦ τρίτου ἄρθρου προσ-

τὴν γνῶμην ταύτην ἀπάντησεν εἰς τὸν Ἀριθ. 30 εἰς τῶν συνδρομητῶν τῆς ἔφημεριδος, καὶ τὴν ἀποδοκιμάζει. Ἡ διακρίσις δὲ τῶν ἔπρεπε νὰ μείνῃ εἰς τὴν ἐθνικὴν συνέλευσιν, αὐτὴ ἔπρεπε νὰ κρίνῃ τὰς δύο ἐναντίας γνῶμας ταύτας, καὶ ν' ἀκολουθήσῃ ὁποῖαν ἐκ τῶν δύο ἐγκρίνῃ. Ἀλλὰ δυσανασχτηθέντες τινὲς εἰς τὴν ἀπάντησιν, καὶ αὐτὸς ὁ Κύριος Κλουκᾶς, ἠθέλησαν νὰ ἀνατρέψωσι τοὺς λόγους τοῦ ἀπαντήσαντος συνδρομητοῦ· συνέγραψαν κατὰ τῆς ἐναντίας γνῶμης, καὶ τὰς διατριβὰς τῶν ἔστειλαν εἰς τὴν Γεν. Ἐφημερίδα. Μὴ θέλοντες δὲ ν' ἀσχολήσωμεν τοὺς συνδρομητὰς πολὺν καιρὸν εἰς ἀνάγνωσιν διατριβῶν περὶ μιᾶς γνῶμης, εἴτε τὸ πρᾶγμα νὰ προσδῇ εἰς μᾶλλον διὰ τῶν ἀπαντήσεων τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἄλλου, δὲν ἐκαταχωρίσαμεν τὰς διατριβὰς ταύτας εἰς τὴν ἔφημερίδα.

Καὶ αὐτὴν τὴν περίστασιν κρίνομεν ἀναγκαῖον νὰ κηρύξωμεν ὅτι δὲν εἴμεθα ὑπόχρεοι νὰ καταχωρίζωμεν εἰς τὴν ἔφημερίδα ὅ,τι μᾶς δοθῇ, ἀλλ' ὅ,τι ἐγκριθῇ ἄξιον ἐκδόσεως. Ὅ,τι δὲ δὲν ἠθελεν ἐγκριθῇ ὡς τοιοῦτον, ἢ διότι βλάπτει τὰ συμφέροντα τοῦ ἔθνους, ἢ διότι δὲν εἶναι μὲ τὴν προσήκουσαν προσοχὴν καὶ σκέψιν γραμμένον, ἢ καλῶς ἐξετασμένον, ἢ δι' ἄλλον τινὰ λόγον, δὲν ἐκδίδεται εἰς τὴν Γεν. Ἐφημερίδα. Ἡ ἐκλογὴ καὶ κρίσις μένει παρ' ἡμῖν· διότι ἡμεῖς θέλομεν δώσει καὶ εἰς τὸ ἔθνος, καὶ εἰς τοὺς συνδρομητὰς λόγον.

Παρακαλοῦμεν λοιπὸν τοὺς πατριώτας, ὅσοι στέλλουσιν εἰς τὴν Γεν. Ἐφημερίδα, καὶ δὲν ἐκδίδεται, νὰ μὴ ἀγανακτῶσιν, ἀν καὶ ἐγλίζηται κατὰ τι ἢ φιλοτιμία των. Τοὺς παρακαλοῦμεν προσέτι, νὰ μὴ συγχέωσι τὴν κατὰ τὸν νόμον ἐλευθερίαν τοῦ τύπου μὲ τὴν ἔφημερίδα, τὰ ὅποια εἶναι ἄλλο καὶ ἄλλο.

Πρὸς τὸν Συντάκτην τῆς Γεν. Ἐφημερίδος
τῆς Ἑλλάδος.

Πολλοὶ μέχρι τούδε καὶ ἔγραψαν καὶ ὠμίλησαν περὶ διαφόρων κεφαλαίων, τὰ ὅποια πρέπει νὰ προσηλώσωσι τὴν προσοχὴν τῆς ἐθνικῆς συνελεύσεως, καὶ μάλιστα περὶ τοῦ εἶδους τῆς Διοικήσεως, τὸ ὁποῖον ἀρμόζει εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἀλλ' ἄς μὲ συγχωρηθῇ νὰ τὸ εἶπω καθαρὰ, ὅτι τότε πολλαὶ ἀνταναιρέσεις ἔγειναν, καὶ τόσαι πολλαὶ ἀντιφατικαὶ γνῶμαι ἐρρήθησαν, ὥστε μᾶς ἔρριψαν εἰς ἕνα κυκεῖνα ἰδεῶν, χωρὶς εἰσέτι νὰ διασαφηνισθῇ τὸ κυρίως πρόβλημα. Τὸ κατ' ἐμὲ, ἐπαινῶ μὲν τὸν ζῆλον, καὶ σέβομαι τὴν πολυμάθειαν τῶν καλῶν τούτων πατριωτῶν, ἀλλὰ ζητῶ πάλιν συγνώμην νὰ προσθέσω, ὅτι θέλοντες νὰ ἐφαρμόσῃν εἰς τὴν Ἑλλάδα θεωρίας ξένας, προσπαθοῦν νὰ κάμνῃν τὸ πολίτευμά μας ὅμοιον μὲ τὸ ποικιλόχρουν ἔνδυμα τοῦ γελοιοποιοῦ Ἀρλεκίνου. Οἱ τοιοῦτοι, ὡς φαίνεται, δὲν φροντίζουν διόλου διὰ τὰ γενικὰ ἀξιώματα τῆς πολιτικῆς, δηλ.

Ὅτι ἡ χρηστότης τῶν νόμων ἐξήρηται ἀπὸ τὴν πρὸς ἑαυτοὺς ἀξιοσύνην τῶν νόμων.

Ὅτι ὅχι μόνον πᾶς νόμος, καίτοι ἄριστος καθ' ἑαυτὸν, ἀποθεῖται μοναδικῶς καὶ ἐφαρμοσθεῖς εἰς τινὰ λαὸν, καταντᾷ τῷ λαῷ καὶ ἐπιβλαβής, ἀλλ' ὅτι καὶ σύστημα ὁλόκληρον νόμων, καλῶς ἐφαρμοζόμενον εἰς τοῦτο τὸ ἔθνος, δὲν ἐφαρ-

μόζεται ἐπ' ἀκριβὲς εἰς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔχει ἄλλα ἥθη, ἄλλας γνώσεις, ἄλλας θέσεις, ἄλλας ἀνάγκας.

Ὅτι ἡ ὠραιότης νόμου τινὸς δὲν εἶναι ἀπόλυτος, ἀλλὰ σχετικὴ, καὶ, διὰ νὰ εἶπω οὕτως, ἐπιτόπιος· ἡ δὲ ὠραιότης αὕτη ἀμαυροῦται, ὅταν ἀλλάξῃ τόπον, ἢ ὅταν θεωρηται διαχωρισμένη ἀπὸ τὰς συστοίχους διατάξεις, αἵτινες ἀποτελοῦσιν ὅλην τὴν τὴν λαμπρότητα.

Κάθε λαὸς πρέπει λοιπὸν νὰ ἔχῃ πολίτευμα ἰδιαίτερον καὶ σύμφωνον μὲ τὰ ἥθη του, μὲ τὸ πνεῦμά του, μὲ τὴν δρασκείαν του, μὲ τὴν τοπογραφικὴν θέσιν του. Ἡ νομοθεσία τοῦ Λυκούργου ἦτο τῷ ὄντι ἀρίστη, ἀλλ' ὁ Σόλων, χωρὶς νὰ μιμηθῇ τὸν Λυκούργον, ἔδωκεν εἰς τοὺς Ἀθηναίους τοὺς καλητέρους νόμους, τῶν ὁποίων ἦσαν ἐπιδεκτικοὶ οἱ Ἀθηναῖοι. Τὸν παλαιὸν καιρὸν δὲν ἐπροσπάθουν νὰ μορφοῦν ἕνα τινὰ λαὸν κατὰ τὴν μορφήν τοῦ ἄλλου· ἀλλ' οἱ λαοὶ αὗτοι, οἵτινες τὴν σήμερον μᾶς χρησιμεύουσιν ὡς παράδειγμα, ἐσχηματίσθησαν οἰκοθεν, οἱ δὲ νόμοι των ἐγενήθησαν ἀπὸ τὰ ἥθη των. Τὴν σήμερον ὅμως, λέγει τις σοφὸς τοῦ αἰῶνός μας, οἱ Ῥῶσσοι θέλουν νὰ ᾄναι Γερμανοὶ, οἱ Ῥωμαῖοι Ἀγγλοὶ, ἂν ἀγαπᾶς δὲ, πρόσθετες ὅτι καὶ οἱ Ἕλληνες θέλουν νὰ γεινωσιν Ἀμερικανοὶ, ἢ πᾶν ἄλλο τι.

Ὁ Πλούταρχος μᾶς διεφύλαξεν ἕνα νόστιμον διάλογον, ὅστις εἶναι προσφυνέστατος εἰς τὴν παρούσαν μας ὑπόθεσιν. Μίαν ἡμέραν, λέγει, παρεκίνει ὁ Δημάδης τὸν Φωκίωνα, νὰ συμβουλευσῇ τοὺς Ἀθηναίους, νὰ παραλάβουν τὴν νομοθεσίαν τοῦ Λυκούργου. Τῷ ὄντι, ὁ Δημάδης, ἀπεκρίθη ὁ Φωκίων, εἶναι πολλὰ ἀστεῖον ν' ἀκούῃ τις σέ, ὅστις ὄξεις ἀπὸ διάφορα εὐώδη ἀρώματα, καὶ ὅστις φορεῖς τοιοῦτον πολυτελεῖ ἐπενδύτην, νὰ ἐπαγγέλεσαι τὴν λιτότητα τῆς Σπάρτης, καὶ νὰ ἐπαινῇς τὸν Λυκούργον.

Ὅτι πᾶν ἔθνος πρέπει νὰ ἔχῃ νομοθεσίαν σύμφωνον μὲ τὰ ἥθη του, τοῦτο ἀποδεικνύεται προφανέστερον καὶ ἀπὸ τὰς διατάξεις τινῶν εὐνομουμένων σημερινῶν λαῶν, διὰ τῶν ὁποίων ὁ νόμος ῥητῶς ὑπαγορεύει τὴν κατὰ καιροὺς ἐπιθεώρησιν τῶν νόμων· καὶ τοῦτο βέβαιον, διότι ἡ ὥς ἐκ τῆς προόδου τοῦ χρόνου ἀλλοίωσις τῶν ἡθῶν συνεπιφέρει καὶ τὴν ἀνάγκην τῆς μεταβολῆς τῶν νόμων. Ὅσον γελοῖον, ὅσον αὐτογνώμων καὶ ἂν φαίνεται τὴν σήμερον ἡ δεσποτεία τῶν Ὀθωμανῶν, οὐχ ἥττον ὅμως πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ἡ νομοθεσία τῆς εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἡτο σύμφωνος, καὶ σχεδὸν ἀνάλογος μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ αἰῶνος, καὶ μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ ἔθνους· ὥστε τὸ σήμερον κατάπτυστον πολίτευμα τῶν Ὀθωμανῶν ἦτον ἴσως τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ καιροῦ ἐκείνου, ὡς πρὸς τὸ ἔθνος, εἰς τὸ ὁποῖον ἐφαρμόζετο. Τοῦτο δὲ εἶναι τόσον ἀληθές, ὥστε κατὰ συνέπειαν τῆς τοιαύτης νομοθεσίας ἴδομεν τὸ βάσδαρον ἐκεῖνο γένος νὰ ἐκχυθῇ ὡς ὀρμητικὸς χεῖμαρρος, καὶ νὰ στήσῃ τὸν θρόνον του ἐπάνω εἰς τὰ εἰρείπια τῶν λαμπροτέρων καὶ ἀρχαιοτέρων δυναστειῶν τοῦ τότε ἐξευγενισμένου κόσμου. Ἄν δὲ τὴν σήμερον παρακμάζῃ, τοῦτο προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι ἐκεῖνο μὲν μετέβαλεν ἥθη, οἱ δὲ νόμοι ἔμειναν ἀναλλοίωτοι.

Δὲν ἐξετάζω τὴν ἀσχέτητον σύστασιν τῶν ἔθνων. Δὲν μέλει τίποτε περὶ τῆς πρώτης Στρατηγίας, Πατριαρχίας, ἱεραρχίας, ἢ Νομοθεσίας. Δὲν συμβουλεύομαι εἰς τοῦτο μήτε

τὸν Χόρδο, μήτε τὸν Γρότιον, μήτε τὸν Φέλμερον, μήτε ἄλλων τοιοῦτον κανένα. Δὲν ἔχω τόσο διαβατικὸν νοῦν, ὥστε νὰ ἐμβαθύνω εἰς τὰς ὑψηλὰς θεωρίας τῶν σοφῶν ἐκείνων ἀνδρῶν. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ γείνω ἡχῶ κανενός, ἀλλ' ἀκολουθῶν ἔῃμα πρὸς βῆμα τὴν ἱστορίαν διαφόρων ἐθνῶν, εὐρίσκω τοσαύτας μεταβολὰς εἰς τὸ πολίτευμα τῶν ἐνδόξων λαῶν παλαιῶν καὶ νεωτέρων, ὅσαι ὑπῆρξαν καὶ αἱ μεταβολαὶ τῆς ἡθικῆς ἡλικίας των. Δὲν συγγράφω βιβλίον περὶ πολιτικῆς, διὰ νὰ φέρω παραδείγματα εἰς τοῦτο, ἀλλὰ λαμβάνω τὰ πράγματα ὀρθοδοξαστικῶς, καὶ ὡς ἐγνωσμένα.

Ἦταν τὸ πνεῦμα ἔθνους τινὸς μεταβληθῆ, τότε ἀνάγκη παῖς, νὰ συμμεταβληθῇ καὶ τὸ πολίτευμα· ἡ λήθη τῶν παλαιῶν πατριωτικῶν ἀρετῶν, καὶ ὅχι ὁ Ὀκτάδιος, παρέδωκε τὴν Ῥώμην εἰς τὸν Τιβέριον. Ἀρχόμενοι ἀπὸ τῆς περιήγμου ταύτης Ῥώμης, ἃς ἐξετάσωμεν ἐσκεμμένως ὅλα τὰ γένη τοῦ παλαιοῦ κόσμου, καὶ θέλομεν ἰδεῖ ἐναργῶς, ὅτι πάντοτε αἱ πολιτικαὶ μεταβολαὶ διεδέχθησαν τὴν μεταβολὴν τοῦ πνεύματος τῶν ἐθνῶν καὶ τῶν αἰώνων. Ἄς παρατηρήσωμεν, ὅποιοι ἦσαν εἰς τὴν ἀρχὴν οὗτοι οἱ ἤδη αξιοθαύμαστοι λαοὶ τῆς Εὐρώπης, ὅποιοι μετὰ τὴν ἐπιδρομὴν τῶν βαρβάρων, ὅποιοι μετὰ τὴν ἐπίμιξιν καὶ συγχώνευσίν των, ὅποιοι μετὰ τὴν μεταβολὴν τῶν θρησκευτικῶν φρονημάτων, ὅποιοι πρὸ δύο περὶπου αἰώνων, ὅποιοι πρὸ τεσσαράκοντα ἐνιαυτῶν, καὶ τέλος, ὅποιοι ἐσχάτως. Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴν ἀπαριθμῶ ἐν πρὸς ἐν, ἃς λάβωμεν ἀναχειράς τὴν περίφημον κατήχησιν τοῦ βαθυτάτου Σαινσιμῶνος, καὶ θέλομεν πληροφορηθῆ πόσας ἐπέφερε πολιτικὰς μεταβολὰς ἡ ἡθικὴ μεταβολὴ τῶν Γάλλων ἐν διαστήματι δεκατεσσάρων αἰώνων.

Πᾶν ἔθνος ἔχει τὰς διαφορὰς ἡλικίας του, καθὼς καὶ πᾶν ἄτομον· ἡ πολιτικὴ λοιπὸν ἀνατροφὴ τῶν ἐθνῶν πρέπει νὰ ᾔται σύμφωνος μὲ πᾶσαν περίοδον τῆς ἡλικίας των, ἡ ὁποία χαρακτηρίζεται μὲ ἐν τι εἶδος κρίσεως.

Ἄς παρατηρήσωμεν ἀκόμη τὴν ἱστορίαν, καὶ θέλομεν ἰδεῖ τὴν πολιτικὴν ἀνατροφὴν τῶν ἐθνῶν, ὅσα κατὰ καιροὺς διέτρεψαν μετὰ τῶν λοιπῶν. Ἐκεῖ θέλομεν ἀπαντήσῃ τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον ἐμορφώθησαν βαθμὴδὸν οἱ λαμπρότεροι καὶ περιφανέστεροι λαοί. Ἡ ἀνατροφὴ των δὲν ἦτον αὐτόματος, ἀλλὰ μεθοδικὴ καὶ σκόπιμος. Αἱ Ἀθηναῖαι καὶ ἡ Ῥώμη δὲν ἤρχισαν ἀπὸ βιαίους μεταβάσεις· ἡ ἀξομειώσεις τῆς ἐλευθερίας των ἐγένετο κατὰ συνέπειαν τῆς βελτιώσεως ἢ χειροτερεύσεως τῶν ἡθῶν των· καὶ τέλος, διὰ νὰ καταστήσωμεν εἰς τὰ πλέον πρόσφατα παραδείγματα, ἀφ' ὅσα μᾶς παρρησιάζει ἡ ἱστορία, ἃς ἐξετάσωμεν τὴν πολιτικὴν ἀνατροφὴν τούτου τοῦ λαμπροῦ ἔθνους τῶν Ἀμερικανῶν, τῶν ὁποίων, νάνοι ἔτι ὅντες ἡμεῖς, ζητοῦμεν νὰ μιμηθῶμεν τὸ γιγαντιαῖον ἀνάστημα· ἀλλὰ μόνος ὁ μυθολογούμενος Ἡρακλῆς, καὶ εἰς τὰ σπάργανα, δύναται νὰ πνίγῃ δράκοντας· οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι, καὶ ἐπομένως οἱ λαοὶ πρέπει ν' ἀκολουθῶσι τὴν φυσικὴν τακτικὴν ἀνάπτυξιν τῶν φυσικῶν καὶ ἡθικῶν των δυνάμεων.

Ὁ ἄρχων (λέγει ὁ προῤῥηθεὶς Κατήχητής), ὅστις θέλει νὰ βελτιώσῃ τὸν πολιτικὸν ὀργανισμόν τῶν λαῶν του, πε-

ρισσότερον παρ' ὅσον εἶναι ἐπιδεκτικὴ ἡ κατάστασις τῶν γνώσεων καὶ τοῦ ἐξευγενισμοῦ των, πρέπει ἐξ ἀνάγκης ν' ἀποτύχη· ἔχομεν εἰς τοῦτο τοῦ Ἰωσήφ β'. τὸ πρόσφατον παράδειγμα.

Κατ' αὐτὰς λοιπὸν τὰς θεωρίας νομίζω κ' ἐγὼ ὡς πρᾶγμα, ὅχι μόνον παράλογον, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄκρον ἐπιβλαβές, τὸ νὰ ἐπιχειρῶμεν, ἐν ᾧ εἰσέτι δηλάζωμεν γάλα, νὰ τραφῶμεν μὲ τὰ ἰσχυρὰ ἐκεῖνα βρώματα, τὰ ὁποῖα ἄλλοι στόμαχοι ἀνδρικοὶ δὲν ἐδυνήθησαν μέχρι τέλους νὰ χωνεύσωσι, καὶ τὰ ὁποῖα ἄντινες φαίνονται ὅτι χωνεύουσι, προϋποτίθεται ὅμως εἰς αὐτοὺς μία μεγάλη ἐνέργεια τῶν ζωικῶν δυνάμεων, καὶ μία τις σφριγῶσα κατάστασις τῶν θρεπτικῶν ὀργάνων τοῦ πολιτικοῦ των σώματος, δηλαδὴ μία, διὰ νὰ εἴπω κατὰ τὴν παροιμίαν, Κροτωνιάτου Εὐρωστία.

Ἡ ἀπάλη, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρέθησάν τινες περὶ τούτου, προέρχεται ἴσως, ἢ ἀπὸ τὴν ἄγνοιαν τῶν πολιτικῶν ἀρχῶν, ὅσας ἐξεθέσαμεν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ λόγου μας, ἢ ἀπὸ τὴν μὴ ὀρθὴν διάγνωσιν τοῦ πνεύματος τοῦ σημερινοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἐνθουσιασμένοι, καὶ δικαίως, διὰ τὴν ἀρίστην ἀρμονίαν τῶν νόμων ἄλλων πεφωτισμένων ἐθνῶν, ζητοῦσι νὰ τοὺς ἐφαρμόσωσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, χωρὶς ποτε νὰ ἐνθυμηθῶσιν, ὅτι ὁ καλὸς νομοθέτης πρέπει ν' ἀφίνη τόσον μέρος πολιτικῆς ἐλευθερίας, ὅσης εἶναι ἐπιδεκτικὸς ὁ νομοθετούμενος λαὸς, καὶ ὅτι ὅταν ἀφήσῃ πλέον τοῦ δέοντος, τὸ περισσεῦον γίνεται φθοροποιόν, καθὼς συμβαίνει εἰς ἄνθρωπον, ὅστις, ἀφ' οὗ πῆν ὑπὲρ τὸ σύνηδες ποτὰ, διὰ τὴν ὀριμύτητα τῶν πνευμάτων καταπτᾷ ἀπὸ τὴν ὑπερσθένειαν εἰς τὴν νάρκωσιν.

Ὁ Πλούταρχος ὁμιλῶν περὶ τῶν Συρακούσιων, ἀφ' οὗ ἤρχισαν ν' ἀποτινάσσωσι τὸν ζυγόν, τοὺς ἐξομοιόει προσφύεστατα μὲ ἀνθρώπους ἐξανισταμένους ἀπὸ μακρὰν ἀφρώστειαν, οἵτινες μὴ ὑπομένοντες νὰ τηρήσωσι τὰς περὶ διαιτης παραγγελίας τοῦ ἱατροῦ, πρόωρα ἀγαπῶσι νὰ ζῶσι ὡς ὑγιεῖς ἄνθρωποι. Ἡ ἐξομείωσις αὕτη ἤθελεν εἶσθαι καταλληλοτάτη καὶ εἰς ἡμᾶς, ἂν ἡ διαιτητικὴ τῶν ἱατρῶν μας ἦτο προσφύης εἰς τὴν ἰδιοσυγκρασίαν τοῦ πολιτικοῦ μας σώματος, καὶ ἐὰν ἐπεχειροῦσα νὰ παρακινήσῃ εἰς τὴν παρὰ τὰς τῶν καλῶς διαταττομένων ἱατρικῶν.

(Τὰ λοιπὰ ἀκολουθῶς.)

Εἶδησις.

Ἡ Γεν. Ἐφημ. τῆς Ἑλλάδος εὐρίσκεται ἐν Σύρα πρὸς τῷ ἐντιμοτάτῳ Κυρίῳ Ἀντωνίῳ Νίκα, καὶ ὅπως ἀγαπᾷ νὰ γένη συνδρομητὴς εἰς αὐτὴν εἴτε ἐκ τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους, εἴτε ἐκ ξένων τόπων, πρὸς αὐτὸν ἃς ἀποτείνεται, ἀκολουθῶν τὰς ἐν τῇ προκηρῆξει καὶ Ἀριθ. 21 τῆς Ἐφημερίδος ἐκτεθείσας σφθήκας.

Ὁ Συντάκτης.

ετέθη νέον ἄρθρον τὸ ἀκόλουθον. " Εἰς τὸν διοργανισμόν τῆς κυβερνήσεως τῶν ἐπαρχιῶν, ὡς ἂν ἡ ἐπιτροπὴ εὐρεθῇ εἰς ἀνάγκην νὰ διορίσῃ ὑπαλλήλους ἁπλῶς, ὁ διορισμὸς αὐτὸς νὰ γίνεται προσωρινῶς, καὶ νὰ καθυποβάλλεται εἰς τὴν ἐπικρίσιν καὶ ἐπικρίσιν τῆς Διοικήσεως. Τὸ τέταρτον ἄρθρον δὲν ἐλαβε κάμμιαν μεταβολήν. Μεταξὺ τοῦ τετάρτου καὶ πέμπτου προστετέθη νέον ἄρθρον τὸ ἐξῆς. " Ἐν ἐλλείψει τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς, τὰ λοιπὰ δύο ἐνεργοῦσι. Τὸ πέμπτον διωρθώθη κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον. " Διορίζεται γραμματεὺς τῆς ἐπιτροπῆς ὁ Κύριος , ὅστις θέλει προσυπογράφεσθαι εἰς ὅλα τὰ εἴγραφα τῆς ἐπιτροπῆς, καὶ θέλει φυλάσσει καθαρὰ κατὰ στίχα ὅλον τοῦ λογαριασμοῦ τῆς ἐπιτροπῆς. Τὸ ἕκτον ἄρθρον διωρθώθη ὡς ἐφεξῆς. " Αἱ πρόσοδοι τῶν ἀνωτέρω ἐπαρχιῶν προσδιορίζονται διὰ τὰς χρεῖας τοῦ τακτικοῦ, ἐξαιρουμένων τῶν μισθῶν τῶν ὑπαλλήλων ὑπουργῶν τῶν διοριζομένων παρὰ τῆς ἐπιτροπῆς, καὶ τῶν ἀναγκαίων χρημάτων διὰ τὰς ἀναποφεύκτους χρεῖας τοῦ φρουρίου τῶν Ἀθηνῶν. Τὸ δὲ ἑβδόμον διωρθώθη ὡς ἀκολουθῶν. " Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκάστου μηνὸς ὑφείλει ἡ ἐπιτροπὴ νὰ πέμπῃ διὰ τοῦ ὑπουργείου τῆς οἰκονομίας τὸν ὡς ἐγγίστα ὑποθετικὸν λογαριασμὸν τῶν προσόδων καὶ ἐξόδων αὐτοῦ τοῦ μηνὸς, καὶ εἰς τὸ τέλος πάσης τριμηνίας νὰ πέμπῃ τὸν ὀριστικὸν λογαριασμὸν τῶν προσόδων καὶ ἐξόδων αὐτῶν τῶν τριῶν μηνῶν. Μεταξὺ τοῦ ἑβδόμου καὶ ὀγδοῦ ἄρθρου προστετέθη τὸ ἐξῆς. " Τὰς πληρωμὰς ἡ ἐπιτροπὴ νὰ κάμνῃ διὰ διορισμοῦ τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ταμείου κατὰ τὸν περὶ ταμείου νόμον. Κατόπιν δὲ τούτου τοῦ ἄρθρου προστετέθη καὶ ἄλλο ἐν τὸ ἐξῆς. " Ὅταν ἡ ἐπιτροπὴ ὑποπέσῃ εἰς παράδασιν τῶν χρεῶν τῆς, μετακαλεῖται μὲ τὴν συγκατάθεσιν καὶ τῶν δύο συγκροτούντων τὴν Διοίκησιν Σωμαίων, διὰ νὰ δίδῃ λόγον τῶν πράξεών τῆς. " Ἡ ἐκλογὴ τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς ἔμεινε διὰ τὴν αὐρίον.

Τοῦ Ἐκτελεστικοῦ.

Προσωρινὴ Διοίκησις τῆς Ἑλλάδος.

Τὸ Ἐκτελεστικὸν σῶμα,

Θεωροῦν ὅτι, ὅσοι εἴτε οἰκειοθελῶς, εἴτε κατὰ συνέπειαν τοῦ νόμου περὶ στρατιωτικῆς ἀπογραφῆς, καταγράφονται εἰς τὸ τακτικόν, εἶναι δίκαιον νὰ μὴ βαρύνωνται μὲ ἄλλας ἀπαιτήσεις, ἐν ὅσῳ στρατιωτικῶς οἱ ἴδιοι ἀγωνίζονται ὑπὲρ τῆς πατρίδος,

διατάττει·

Α'. Αἱ φαμιλλίαι τῶν ὅσων εἴτε οἰκειοθελῶς, εἴτε κατὰ τὸν περὶ στρατιωτικῆς ἀπογραφῆς νόμον συντάσσονται εἰς τὸ τακτικόν, εἰς ὅποιονδήποτε ἐπαρχίαν, πόλιν, ἢ χωρίον τῆς ἐλληνικῆς ἐπικρατείας καὶ ἂν ᾧσι, νὰ μὴν ἐνοχλῶνται μὲ ἀπαιτήσεις ἐπαρχιακῶν ἐξόδων, δηλ. ἀναλόγου μισθῶν στρατιωτικῶν, ἐξόδων ἐκστρατείας, καὶ ἄλλων τοιούτων, οὔτε νὰ ἐπιφορτίζονται μὲ ἄλλον εἶδους συνδρι-

μας, οἷον φορτηγῶν ζώων, γεννημάτων, σφακτῶν, καὶ ἄλλων τροφίμων διὰ τὰ στρατόπεδα.

Β'. Ὅστις ἐνοχλήσῃ φαμιλλίαν τακτικοῦ μὲ ἐπιουδῆποτε εἶδους ἀπαιτήσεις, νὰ ὑποχρεοῦται εἰς ἄμεσον, καὶ ἀνάλογον ἀποζημίωσιν.

Γ'. Ἐάν τις τῶν δημογερόντων ἐναντίον τῆς παρούσης διαταγῆς ἐνοχλήσῃ μὲ τοιαύτας ἀπαιτήσεις φαμιλλίαν τακτικοῦ, ὅχι μόνον νὰ ὑποχρεοῦται αὐτὸς εἰς τὴν ἀποζημίωσιν, ἀλλὰ νὰ ἐξώνεται, καὶ νὰ παιδεύεται.

Δ'. Τὰ ὑπουργεῖα τῶν ἐσωτερικῶν καὶ τοῦ πολέμου νὰ ἐνεργήσουν τὴν παρῶσαν διαταγὴν.

Τῇ 27 Ἰανουαρίου 1826 ἐν Ναυπλίῳ.

Ὁ Πρόεδρος

(Τ. Σ.) Γεώργιος Κουντουριώτης.

Γκίκας Μπότασης.

Ἀναγνώστης Σπηλιωτάκης.

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

Ἀ. Μαυροκορδάτος.

Ἐγχώριοι εἰδήσεις.

Ἀπὸ Ναυπλίου.

Κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἔφθασαν εἰς Ναύπλιον ἐξ Ἑλλάδος ὁ ἀντιναύαρχος Κύριος Γεώργιος Σακτούρης, καὶ οἱ πλοίαρχοι Κύριοι Γεώργιος Σιαχίνης καὶ Γεώργιος Νέγκας, ἄνδρες ἐν διαφόροις ναυμαχίαις ἐνδόξως πολεμήσαντες, καὶ πολλάκις τὸν ἐχθρὸν νικήσαντες, καὶ τρώπαια λαμπρὰ κατ' αὐτοῦ στήσαντες. Οἱ ῥηθέντες στέλλονται, διὰ νὰ παραστήσωσι τὰ δίκαια τοῦ ναυτικοῦ καὶ διὰ ζώσης φωνῆς πρὸς τὴν Διοίκησιν, καὶ νὰ προβάλωσι τὰ μέσα τῆς διατηρήσεως αὐτοῦ καὶ εἰς τὸ ἐξῆς.

— Κατὰ τὴν 2 τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς, 2-3000 ἐχθροὶ, Αἰγύπτιοι καὶ Τούρκοι, ἐξελθόντες διὰ νυκτὸς ἐκ τῆς Ναυπάκτου ἐπροχώρησαν ἕως εἰς τὸ μοναστήριον Βερνίκου, τέσσαρας ὥρας μακρὰν τῆς Ναυπάκτου ἄρπασαν ἱκανὰ ζῶα· αἰχμαλώτισαν καὶ ἐφόνευσάν τινες, καὶ ἐπέσπρεψαν· κατὰ δὲ τὴν ἐπιστροφὴν ἐννοήθησαν παρὰ τῶν εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη εὐρεθέντων ὀλίγων ἡμετέρων ἐκλυπηθῆσαν, καὶ ἐφονεύθησαν τινες ἐξ αὐτῶν· ἐπιάσθησαν δὲ καὶ δύο ζῶντες.

— Μανθάνομεν ὅτι, ἀφ' οὗ ἀνεχώρησαν τὰ ἐλλορρικὰ πλοῖα ἐκ Μεσολογίου, 45 πλοῖα ἐχθρικὰ ἐπλευσαν εἰς Νεόκαστρον, διὰ νὰ μετακομίσωσιν ἐκεῖθεν, ὡς φαίνεται, ζωοτροφίας εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Ἰμπραήμη, τῶν ὁποίων πάσχει ἔλλειψιν καὶ αὐτὸ καὶ τὰ φρούρια τὰ κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Κορινθιακοῦ κάλπου κείμενα. Ἐκστράτευσαν προσετι καὶ 2000 ἄνθρωποι ἐκ τοῦ στρατοπέδου τοῦ Ἰμπραήμη, καὶ περάσαντες εἰς Παύρας ἠνώθησαν μὲ ἄλλους 1500, καὶ ἐκίνησαν εἰς Γασθούνην, καὶ ἐκεῖθεν μελετῶσι νὰ περάσωσιν, ὡς λέγεται, εἰς Νεόκαστρον.

Εἰς τὸν Ἀριθ. 29 τῆς Γεν. Ἐφημ. τῆς Ἑλλάδος ἐξέτεσε γνώμην ὁ Κύριος Κ. Λουκᾶς, ὅτι ἡ μελλοντα ἐθνικὴ συνέλευσις πρέπει νὰ λάβῃ καὶ δικαστικὸν χαρακτῆρα. Εἰς